

РЕШЕНИЕ

№ 1683

гр. София, 12.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **8407** по описа за **2012** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представляван от Р. А. К. срещу **РЕШЕНИЕ** от 18.07.2012г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ**, 98-ми състав по нахд № 20743/2011г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Според касатора той не е извършил вмененото му нарушение по чл.125 ал.5 във вр. ал.1 ЗДДС, защото за процесния период не е следвало да подава справка-декларация, тъй като е бил с прекратена регистрация по ЗДДС. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав по нахд № 20743/2011 г. и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление № 2215-00-435 от 01.09.2011г. , издадено от Директора на офис „М.” при ТД на НАП-гр.С..

Ответникът по касационната жалба- ТД на НАП, се представлява в процеса от юрк.Л., като в хода по същество се изразява становище за правилност на съдебния акт. Представителят на **СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА** дава заключение за основателност на подадената жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 18.07.2012 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав по нахд № 20743/2011г. е ИЗМЕНИЛ наказателно постановление № 2215-00-435 от 01.09.2011г., издадено от Директора на офис „М.“ при ТД на НАП-гр.С., с което на основание чл.179 ЗДДС на касатора [фирма], представляван от Р. А. К. е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лв. за нарушение на чл.125 ал.5 във вр. ал. 1 ЗДДС, като е намалил размера на имуществената санкция на 500 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. Л. К., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл.125 ал.5 във вр. ал.1 ЗДДС, като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, но размера на имуществената санкция следва да бъде намален в минималния такъв, като са отчетени обстоятелствата, че търговеца няма извършени други нарушения на данъчното законодателство, както и че касае само за една доставка, която не е на висока стойност.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 98-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон въз основа на събраните пред СРС доказателства.

Съгласно приложимата материално-правна разпоредба на чл.125 ал.5 във ал.1 ЗДДС всяко регистрирано по ЗДДС лице е длъжно за всеки данъчен период да подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл.124, с изключение на случаите по чл.157 в срок до 14 число включително на месеца, следващ данъчния период за който се отнасят. Неизпълнението на това задължение води до ангажиране на неговата административно-наказателна отговорност на основание чл.179 ЗДДС, чрез налагане на административно наказание- „имуществена санкция“ за юридическите лица в установения от законодателя размер.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция приема за доказани фактите, че за данъчен период от 01.04.2011г. до 30.04.2011г. касаторът не е подал справка-декларация по ЗДДС, съставена въз основа на отчетните регистри в срок до 14.05.2011г.

На основание чл.219 АПК пред настоящия съдебен състав касаторът е представил 2 броя уведомления за приемане на документи, които съдът няма да обсъжда в съдебния акт, тъй като не се отнасят за разглеждания период от м.04.2011г., а са за други данъчни периоди- м.03.2011г. и м.05.2011г.

Касаторът твърди, че не е извършил това нарушение, защото с акт за deregистрация № 220991100001265/16.02.2011г. неговата регистрация по ЗДДС е прекратена. Този акт му е съобщен по реда на чл.32 ДОПК на 01.04.2011г. Актът за deregистрация е индивидуален административен акт по см. на чл.21 АПК, по отношение на който

касаторът е упражнил процесуалното си право да го оспори по административен ред пред Директора на Дирекция «Обжалване и управление на изпълнението» при ЦУ на НАП. С Решение № 1225/20.07.2011г. по-горестоящия административен орган е ОБЯВИЛ за НИЩОЖЕН акт за deregистрация по ЗДДС № 220991100001265/16.02.2011г., издаден от Х. В. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП- [населено място]. Нищожният административен акт не поражда никакви правни последици и не съществува в правния мир от момента на неговото издаване. При това фактическо установяване за отчетния период 01.04.2011г. до 30.04.2011г. [фирма], представляван от Р. А. К. е бил регистриран по ЗДДС търговец. За този данъчен период той е бил длъжен да подаде справка-декларация по ЗДДС в срок до 14.05.2011г. включително и като не е направил това е осъществил от обективна страна състава на нарушението за което е санкциониран и което е правилно правно квалифицирано от административно-наказващия орган.

Съставът на първостепенния съд е намалил размера на административното наказание и го е наложил в законовия минимум от 500 лв., т.е. не може да бъде редуциран повече по см. на чл.27 ал.5 ЗАНН. От друга страна значимостта на регулираните обществени отношения и свързани с обстоятелството дали деянието уврежда установения правов ред или конкретни права, защитени от правото /в случая държавния бюджет/ изключва приложението на института на чл.28 ЗАНН - маловажност на нарушението. Настоящата касационна инстанция приема, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяната му. И в АУАН № 2215-00-435/18.07.2011г. и в НП № 2215-00-435/01.09.2011г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представляван от Р. А. К. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Ето защо по никакъв начин не е накърнено правото на защита на касатора, като той ясно е узнал какво точно нарушение на конкретната норма на ЗДДС е извършил, поради което не е налице порочност при издаване на НП, което да представлява особено съществено нарушение на административно-производствените правила. От събраните в административно-наказателното производство и в съдебния процес писмени и гласни доказателствени средства категорично и безспорно е установено извършено от касатора от обективна страна на нарушение по см. на чл.125 ал.5 във вр.ал.1 ЗДДС.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 18.07.2012 г. на СРС, НО, 98-ми състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и

т.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1 ЗАНН,
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 18.07.2012г. на СОФИЙСКИ
РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 98-ми състав по нахд №
20743/2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и
протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

